

Σκληρή κριτική προς όλες ανεξαιρέτως τις κατευθύνσεις κάνει η ανακοίνωση της Κίνησης Κομμουνιστών Εργατικός Αγώνας ενόψει των εκλογών της 25ης Γενάρη 2015.

Η έμφαση δίνεται στην επόμενη μέρα των εκλογών, όπου, όπως λένε, πρέπει “να υπάρχει κίνημα ισχυρό που να διεκδικεί και θα εμπλουτίζει ένα πλαίσιο στόχων πάλης μεταβατικού χαρακτήρα που θα συγκρούεται με την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και θα ανοίγει το δρόμο για την συγκέντρωση δυνάμεων στην προοπτική της κοινωνικής αλλαγής.”

Χαρακτηριστικός είναι ο τίτλος της ανακοίνωσης: **“Οργάνωση ισχυρού λαϊκού κινήματος για την επόμενη μέρα!”**.

Πέρα από τις μνημονιακές δυνάμεις, σκληρή κριτική επιφυλάσσει η ανακοίνωση της Κίνησης και για τον ΣΥΡΙΖΑ. Χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη είναι και άρθρο που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα της και παραθέτουμε στη συνέχεια (“Το κατεστημένο στηρίζει ΣΥΡΙΖΑ;”).

Από τα βέλη της σκληρής κριτικής δεν ξεφεύγουν επίσης το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Παρ’ όλα αυτά, αν διαβάζουμε σωστά, η ανακοίνωση δεν προτείνει να μην ψηφιστούν αυτά τα δύο κόμματα, κάτι που δεν συμβαίνει για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ανακοίνωση της Κίνησης έχει ως εξής:

Οργάνωση ισχυρού λαϊκού κινήματος για την επόμενη μέρα!

Ανακοίνωση της ΚΚ - ΕΑ για τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου

Οι εκλογές της 25ης Ιανουαρίου προκλήθηκαν, τυπικά, από την αδυναμία της απελθούσας Βουλής να εκλέξει πρόεδρο της Δημοκρατίας. Η ουσιαστική αιτία

βρίσκεται στην πολιτική κρίση του συστήματος- ως συνέπεια και της οικονομικής κρίσης-, στην αδυναμία του δηλαδή να αντιμετωπίσει το πρόβλημα διακυβέρνησης της χώρας με την μέχρι πρότινος σύνθεση και διάταξη των πολιτικών δυνάμεων.

Η συγκυβέρνηση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ είχε από καιρό βρεθεί σε αναντιστοιχία με το λαϊκό αίσθημα ανοχής που της έδωσε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία ελέω εκλογικού νόμου. Αυτό και μόνο το γεγονός ήταν αρκετό ώστε να της αφαιρέσει την δυνατότητα παράτασης της θητείας της μέσω της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας καθώς οποιαδήποτε ψήφος υπέρ του υποψηφίου προέδρου ήταν στην ουσία ψήφος εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση.

Αυτή η πραγματικότητα υποχρέωνε εξ αντικειμένου τον ΣΥΡΙΖΑ να έχει μόνο μία επιλογή, εκείνη των εκλογών, με το πιθανό ενδεχόμενο να βρεθεί στην κυβερνητική εξουσία σε χρόνο και σε συνθήκες που δεν θα επιθυμούσε.

Στην πραγματικότητα, για τον ΣΥΡΙΖΑ οι ιδανικότερες συνθήκες για να αναλάβει την διακυβέρνηση του τόπου θα ήταν αυτές όπου το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ ως κυβέρνηση θα είχαν κάνει όλη την βρώμικη δουλειά. Θα είχαν δηλαδή διαμορφώσει όλο το πλαίσιο των δεσμεύσεων και των μέτρων στην τελευταία φάση της πολιτικής των μνημονίων όπως την γνωρίσαμε, η οποία βεβαίως θα συνεχιστεί με άλλο τρόπο, κάτι που γνωρίζει πολύ καλά το κόμμα της σημερινής αξιωματικής αντιπολίτευσης χωρίς φυσικά να ενοχλείται απ' αυτό. Ευτύχημα για τον ΣΥΡΙΖΑ θα ήταν να έχει ολοκληρωθεί η διαπραγμάτευση και να είχε συμφωνηθεί η περιβόητη προληπτική γραμμή πίστωσης, με σαφείς υποχρεώσεις για την χώρα, με το τέλος της τρούικας και με ένα άλλο λιγότερο προκλητικό για τον λαό σύστημα ελέγχου από τους δανειστές- ανεξαρτήτως αν στην ουσία θα ήταν το ίδιο ή αυστηρότερο.

Η αστική τάξη της χώρας και οι εταίροι της- ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός- είχαν τα δικά τους σχέδια. Από την στιγμή που το κυβερνητικό ζήτημα έπρεπε να λυθεί άμεσα για την Ελλάδα, διαμόρφωσαν εκείνο το πλαίσιο λύσης που και τα συμφέροντά τους θα εξυπηρετεί και θα διασφαλίζει την μεγαλύτερη δυνατή σταθερότητα στο αστικό πολιτικό σύστημα. Έτσι παρατείνουν το μνημόνιο για δύο μήνες- και αν χρειαστεί θα παρατείνουν την εκκρεμότητα ακόμη περισσότερο- έως ότου σχηματιστεί η νέα κυβέρνηση με την οποία θα διαπραγματευτούν το νέο πλαίσιο της ασφυκτικής παρουσίας τους στις ελληνικές υποθέσεις. Μ' αυτό τον

τρόπο διασφάλισαν τις καλύτερες συνθήκες- τις οποίες ενδεχομένως μία συμφωνία να τις εκμηδενίσει- για να διατηρηθεί ισχυρή η ΝΔ και να είναι σε θέση να αφομοιώσει δυνάμεις που κινούνται δεξιότερα από αυτήν, για να αναμορφωθεί η πολυδιασπασμένη παλιά κεντροαριστερά μέσα από σταθερότερα πολιτικά σχήματα και την εξαφάνιση των πολιτικών σχηματισμών που ήδη έχουν δείξει ή μέσα από τις εκλογές θα δείξουν ότι δεν έχουν κανένα μέλλον. Ταυτόχρονα διαμόρφωσαν το πλαίσιο μέσα στο οποίο υποχρεώνουν από τώρα τον ΣΥΡΙΖΑ να κινηθεί κάτι για το οποίο ο ίδιος δεν φαίνεται να δυσανασχετεί καθώς καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες να απανηχοποιήσει στα μάτια του κόσμου το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση, καλλιεργώντας ψευδαισθήσεις στο λαό ότι μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή έξοδο από την κρίση στο πλαίσιο της Ευρωζώνης και της ΕΕ. Αυτό το πλαίσιο έγκειται στα παρακάτω: Απολύτως σεβασμός στην παραμονή της χώρας στην ΕΕ και την ευρωζώνη, πλήρης αποδοχή αυτών που έως τα σήμερα έχουν γίνει και στις υποχρεώσεις που έχουν αναληφθεί από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, καμία μονομερής ενέργεια σε βάρος των δανειστών.

Η τωρινή εκλογική αναμέτρηση γίνεται κάτω από πολύ χειρότερους όρους σε σχέση με την προηγούμενη του 2012 καθώς τότε υπήρχε ακόμη ζωντανό- αν και ανοργάνωτο, αυθόρμητο και ακαθοδήγητο, χωρίς σαφή προσανατολισμό- το λαϊκό κίνημα που ξέσπασε απ' αφορμή την πολιτική των μνημονίων και την απροκάλυπτη- με την σύμφωνη γνώμη της άρχουσας τάξης- επέμβαση του πολυεθνικού κεφαλαίου στις ελληνικές υποθέσεις. Σήμερα τέτοιο κίνημα δεν υπάρχει και το πλαίσιο της κυβερνητικής εναλλαγής, της κυβέρνησης δηλαδή που θα διαδεχθεί την απερχόμενη, έχει ήδη διαμορφωθεί από την αστική τάξη. Είναι ένα πλαίσιο το οποίο διασφαλίζει ότι η κρίση του συστήματος θα συνεχίσει να αντιμετωπίζεται με όρους που δεν θα θέτουν σε κίνδυνο την εξουσία και τα συμφέροντα της αστικής τάξης, τους δεσμούς εξάρτησης από το ξένο κεφάλαιο. Είναι ένα πλαίσιο που θα εγγυάται ότι την κρίση θα συνεχίσει να την πληρώνει ο εργαζόμενος λαός και η Ελλάδα θα παραμείνει σταθερά προσδεμένη στο άρμα του ευρωενωσιακού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Στον τελικό λογαριασμό μικρή σημασία έχει αν αυτός θα πληρωθεί σε περισσότερες δόσεις και με αργότερους ρυθμούς, αν η σκληρή νεοφιλελεύθερη λιτότητα θα αντικατασταθεί από μια διαφορετική εκδοχή της ίδιας πολιτικής.

Η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ- λαμβάνοντας υπόψη την πολιτική και τις προθέσεις της ηγετικής ομάδας του τελευταίου που έχει τον ουσιαστικό λόγο σε αυτό το κόμμα και όχι την πανσπερμία απόψεων στο εσωτερικό του- δεν αποτελούν λύση προς

όφελος των λαϊκών συμφερόντων. Όσες διαφορές κι αν έχουν αυτά τα κόμματα στην σύνθεση των κοινωνικών και κομματικών τους δυνάμεων, όσο διαφορετική κι αν είναι η συνταγή τους για την αντιμετώπιση της κρίσης, ο τελικός στόχος τους δεν έχει ουσιαστικές διαφορές. Είτε με κυβέρνηση του ενός κόμματος, είτε με κυβέρνηση του άλλου σε τελική ανάλυση, το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα- αντικειμενικά- είναι ο ασθενής καπιταλισμός, ο καπιταλισμός που συγκλονίζεται σύγκορμος από τον πυρετό της κρίσης και νιώθει το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του να ανανήψει και να σταθεί πάλι όρθιος. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο η προεκλογική αντιπαράθεση ανάμεσα στα δύο αυτά κόμματα- η οποία, στους σκοπούς της, ευνοείται από την απουσία ενός ισχυρού μαζικού εργατικού και ευρύτερα λαϊκού κινήματος- εξελίσσεται σε ένα πλαίσιο οξύτατης πόλωσης που επιδρά παραπλανητικά και εκβιαστικά πάνω στις συνειδήσεις των ψηφοφόρων. Δεν αφορά στην ουσία της κρίσης, δεν αναδεικνύει τις πραγματικές αιτίες και τον ταξικό χαρακτήρα της αλλά τους τρόπους διαχείρισής της στο πλαίσιο της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων, εγχώριας και ευρωπαϊκής.

Δίπλα στη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονται διάσπαρτα τα απομεινάρια του παλιού κραταιού ΠΑΣΟΚ- το κόμμα του Βενιζέλου, το κόμμα του Παπανδρέου και το νεοσύστατο ΠΟΤΑΜΙ, ένα μόρφωμα γέννημα θρέμμα των συμφερόντων που πολιτικά επένδυναν πάντοτε στο παραδοσιακό Κέντρο- τα οποία διαγκωνίζονται μεταξύ τους για την πρωτοκαθεδρία επί των ερειπίων. Αν υπάρχει αυτός ο χώρος κι αν συντηρείται και δεν αφομοιώνεται από τα μεγάλα κόμματα είναι για να μπορεί να λειτουργήσει ως συγκολλητική ουσία στήριξης σε κυβερνήσεις που θα έχουν κύριο κορμό είτε τη ΝΔ είτε τον ΣΥΡΙΖΑ και για την αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος που τώρα ξεκινάει επί της ουσίας καθώς θα χρειαστούν πολλές ανακατατάξεις στα δυο μεγάλα κόμματα και κυρίως στον ΣΥΡΙΖΑ ώστε να διαμορφωθεί μια σταθερή διπολική κατάσταση στον χώρο της κυρίαρχης πολιτικής. Η άρχουσα τάξη μοιράζει- όσο της είναι δυνατόν- την τράπουλα σε πολλά χέρια για να είναι σε θέση στο μέλλον να την μαζέψει στα λίγα και πιο ικανά για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της. Το παιχνίδι αυτό με το παραδοσιακό Κέντρο το έπαιξε πολλές φορές στο παρελθόν.

Μετά τις εκλογές η πολιτική κρίση θα συνεχιστεί. Το μέγεθος αυτής της κρίσης θα καθοριστεί και από το εκλογικό αποτέλεσμα. Μαζί με την πολιτική κρίση θα συνεχιστούν και οι δυσκολίες της άρχουσας τάξης να επιτύχει την πολυπόθητη γι' αυτήν πολιτική σταθερότητα μέσα από ένα ισχυρό δικομματικό σύστημα το οποίο θα σταματήσει τη ρευστότητα στο επίπεδο της κοινωνίας και την συνεχή

αναζήτηση πολιτικής έκφρασης από τις μεγάλες λαϊκές μάζες. Η πολιτική σταθερότητα και ο νέος δικομματισμός με βάθος χρόνου, είναι το μεγάλο πολιτικό στοίχημα για την άρχουσα τάξη στην προσπάθειά της να διασφαλίσει πολιτικά τα οικονομικά της συμφέροντα και την εξουσία της. Επιτυχία γι' αυτήν, σ' αυτόν την τον στόχο, είναι να διασφαλίσει τη σταθερότητα της Ν.Δ. και την πλήρη ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ. Επιτυχία γι' αυτήν είναι αθροιστικά- αλλά και το καθένα ξεχωριστά- τα δύο μεγάλα κόμματα, η Ν.Δ. και ο ΣΥΡΙΖΑ να πετύχουν στις εκλογές πολύ υψηλά ποσοστά συνυπολογίζοντας σ' αυτά και τα ποσοστά των μικρότερων πολιτικών σχηματισμών που κινούνται στο χώρο της παραδοσιακής κεντροαριστεράς και της παραδοσιακής κεντροδεξιάς. Στον αντίποδα αυτού του στόχου βρίσκεται το συμφέρον της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού. Όσο πιο μικρά είναι τα ποσοστά των δύο μεγάλων κομμάτων και των μικρότερων πολιτικών σχηματισμών που χρησιμοποιούνται ή θα χρησιμοποιηθούν ως στηρίγματά τους, όσο πιο ρευστό είναι το πολιτικό σκηνικό τόσο πιο ισχυρή γίνεται η δυνατότητα των λαϊκών μαζών να παρεμβαίνουν στην διαμόρφωση των οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων, να προστατεύουν τις οποίες κατακτήσεις τους απέμειναν και να κερδίζουν νέες. Η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός, στην κατάσταση που βρίσκονται σήμερα, χρειάζονται χρόνο για να αναδιοργανώσουν την πάλη τους σε όλα τα επίπεδα. Κάθε ψήφος στα δύο μεγάλα κόμματα και στους συνοδοιπόρους τους είναι, αντικειμενικά, πολιτικός χρόνος στον ταξικό τους αντίπαλο ανεξαρτήτως των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζουν η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ κι ανεξαρτήτως των ετερόκλητων δυνάμεων που συγκεντρώνει ο τελευταίος.

Έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η πολιτική κατάσταση στη χώρα, κυβερνητική εναλλακτική λύση προς όφελος του εργαζόμενου λαού δεν υπάρχει. Στο χώρο της ευρύτερης αριστεράς, το ΚΚΕ, με ευθύνη της ηγεσίας του αρνήθηκε, από την αρχή της κρίσης, να πρωταγωνιστήσει για την συγκρότηση ενός πλατιού αντιιμπεριαλιστικού- αντιμονοπωλιακού- δημοκρατικού μετώπου που θα προωθούσε ένα πρόγραμμα ουσιαστικών αλλαγών- ξεκινώντας από σήμερα, με προοπτική την κοινωνική αλλαγή- στο πλαίσιο και για την εφαρμογή του οποίου θα διεκδικούσε, με τις κατάλληλες προϋποθέσεις και την κυβερνητική εξουσία. Όλα τα αντιιμπεριαλιστικά- αντιμονοπωλιακά αιτήματα τα παρέπεμψε στο σοσιαλισμό. Την πολιτική των συμμαχιών την εγκατέλειψε. Την θεωρία του ιμπεριαλισμού και της εξάρτησης την πέταξε στον κάλαθο των αχρήστων. Την ιστορική εμπειρία του κόμματος γύρω από τα κοινωνικοπολιτικά μέτωπα και τις πλατιές συμπαρατάξεις στην βάση της κοινωνίας την χαρακτήρισε ομορτοουνισμό

και προσαρμογή στο σύστημα. Οποιαδήποτε χαραμάδα, ακόμη και ρωγμή στο σύστημα αρνείται να την εκμεταλλευτεί αν δεν συνοδεύεται από την σοσιαλιστική επανάσταση. Γύρισε την πλάτη στο μαζικό- λαϊκό κίνημα που αυθόρμητα ξέσπασε την τριετία 2010- 2012 κάτω από το βάρος της πολιτικής των μνημονίων, αντί να το αγκαλιάσει, να συμβάλει στην οργάνωσή του και στο σωστό του προσανατολισμό, να του δώσει μορφή και περιεχόμενο. Όλη την αξία και την χρησιμότητα του κόμματος την περιόρισε σε δύο μορφές αντίστασης: Στους καταγγελτικούς λόγους κατά του συστήματος από του βήματος της Βουλής και στην οργάνωση διαδηλώσεων και διαμαρτυριών εκτός κοινοβουλίου, οι οποίες ουσιαστικά δεν απειλούν την πολιτική του κεφαλαίου. Αφού άφησε όλο το χώρο της Αριστεράς- κοινωνικής και πολιτικής- στα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ τώρα ψάχνει τρόπους για να μην λεηλατηθεί εκλογικά απ' αυτόν.

Το ίδιο απογοητευτική είναι και η εικόνα στην εξωκοινοβουλευτική, αντικαπιταλιστική ή κομμουνιστική Αριστερά (ανάλογα το πώς η ίδια αυτοπροσδιορίζεται). Οι δυνάμεις αυτές εδώ και δεκαετίες ασκούν κριτική στο ΚΚΕ από τα αριστερά. Ο κύριος όγκος τους προέρχεται από το ΚΚΕ και βρέθηκε έξω από αυτό για διάφορους λόγους με κυριότερο ότι δεν το έβρισκαν τόσο επαναστατικό και τόσο πιστό στην μαρξιστική- λενινιστική θεωρία και πρακτική. Όταν, όμως, αυτές οι δυνάμεις βρέθηκαν έξω από το ΚΚΕ άφησαν στην άκρη την υπόθεση του κόμματος της εργατικής τάξης και ακολούθησαν μια σεχταριστική πολιτική (αρνήθηκαν την πολιτική των συμμαχιών κάνοντας φετίχ τις απόψεις τους για το '89, στήριξαν θεωρίες περί κόκκινων συνδικάτων, εγκατέλειψαν την μαρξιστική- λενινιστική θεωρία του ιμπεριαλισμού στο όνομα νέων, δήθεν, επεξεργασιών κ.ο.κ) την οποία, εν πολλοίς, αφομοίωσε και αποδέχτηκε με τον δικό της τρόπο η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ. Με την πολιτική και την πρακτική τους πολλοί απ' αυτούς αρνήθηκαν την αναγκαιότητα μαρξιστικολενινιστικού κόμματος. Συνεχίζουν να την αρνούνται και σήμερα. Θα συμμετάσχουν στην εκλογική διαδικασία της 25ης Ιανουαρίου με ένα εκλογικό συμμαχικό σχήμα που συγκροτήθηκε κάτω από τον ίδιο φόβο που διακατέχει το ΚΚΕ, να μην γίνουν, δηλαδή, βορά στην εκλογική επέλαση του ΣΥΡΙΖΑ.

Και τώρα τι; Το αγωνιώδες αυτό ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί με εκλογικούς ή μόνο με εκλογικούς όρους. Η υπόθεση του Κόμματος της εργατικής τάξης και η ανασυγκρότηση μιας ριζοσπαστικής αντιιμπεριαλιστικής, αντιμονοπωλιακής, δημοκρατικής, κοινωνικής και πολιτικής Αριστεράς δεν είναι ένα εκλογικό μονόπρακτο και δεν λύνεται με εκλογικά τερτίπια. Έχει, όμως,

μεγάλη σημασία μετά τις εκλογές να υπάρχουν δυνάμεις οι οποίες θα πάρουν αυτή την υπόθεση πάνω τους. Για να συμβεί αυτό χρειάζεται να ορθωθεί μέτωπο ενάντια στο ρεύμα ψηφοθηρίας του ΣΥΡΙΖΑ. Κανένας κομμουνιστής, κανένας ριζοσπάστης αριστερός δεν θα πρέπει να χαλαρίσει την ψήφο του απογοητευμένος από την πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ και των άλλων δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, εγκλωβισμένος σε αντιδεξιά σύνδρομα είτε σε ψεύτικες ελπίδες ότι αυτή την φορά θα έχουμε μια αριστερή κυβέρνηση στην οποία θα μπορούμε να επιδράσουμε. Η ιστορία έχει αποδείξει πως ο μόνος τρόπος και ο μόνος δρόμος για να επιδράσει κανείς πάνω σε μία κυβέρνηση- πόσο μάλλον σε μία πιθανή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που εγκλωβίζει στην επιρροή της αυθεντικές αριστερές και λαϊκές δυνάμεις- δεν είναι η λευκή επιταγή της ψήφου αλλά η τακτοποίηση στα του οίκου του. Το ζήτημα του κόμματος της εργατικής τάξης, ενός πραγματικού μαρξιστικού- λενινιστικού κόμματος θα είναι στην ημερήσια διάταξη την επομένη των εκλογών. Το ζήτημα του αντιιμπεριαλιστικού- αντιμονοπωλιακού- δημοκρατικού μετώπου και μιας αριστεράς που θα προσδιορίζεται από τη στάση της απέναντι στην εργατική τάξη και τον πολιτικό της φορέα, απέναντι στον εργαζόμενο λαό και τα συμφέροντά του θα είναι κυρίαρχο ζήτημα όταν θα κλείσουν οι κάλπες. Αλλά για να μπορεί να λυθεί, οι δυνάμεις που νοιάζονται γι' αυτά τα ζητήματα και για μια άλλη προοπτική θα πρέπει να είναι υπαρκτές, να μην έχουν παραδοθεί σε ψεύτικες υποσχέσεις και να μην έχουν παραδοθεί σε μία κατ' επίφασιν Αριστερά η οποία αφού θα έχει διαλύσει εκλογικά όλη την αριστερά από τ' αριστερά της, παίρνοντας την κυβερνητική εξουσία θα ξεκινήσει την διαδικασία της αφομοίωσης και της ενσωμάτωσης των συντριμμιών που θα έχει δημιουργήσει.

Η Κίνηση Κομμουνιστών- Εργατικός Αγώνας έχει κάνει γνωστές τις θέσεις της εδώ και καιρό. Η ίδια δεν κατεβαίνει στις εκλογές και δεν διεκδικεί ψήφο για λογαριασμό κανενός. Υπάρχει για την ανασυγκρότηση του κόμματος της εργατικής τάξης, για το Αντιιμπεριαλιστικό- Αντιμονοπωλιακό- Δημοκρατικό Μέτωπο που θα έχει κορμό και καθοδηγητική δύναμη αυτό το κόμμα, για την υπεράσπιση της ζωής και δικαιωμάτων των εργαζομένων, για το άνοιγμα του δρόμου προς την κοινωνική αλλαγή. Οι Κομμουνιστές και οι Κομμουνίστριες που εμπιστεύονται την ΚΚ -ΕΑ, οι ριζοσπάστες αριστεροί που βλέπουν θετικά την κίνησή μας και παρακολουθούν τις θέσεις μας, στην βάση αυτών των θέσεων και των θέσεων αυτής της διακήρυξης γνωρίζουν τι θα κάνουν στις εκλογές. Από τώρα όμως δουλεύουν στις μάζες ώστε την επομένη των εκλογών να υπάρχει κίνημα ισχυρό που να διεκδικεί και θα εμπλουτίζει ένα πλαίσιο στόχων πάλης

μεταβατικού χαρακτήρα που θα συγκρούεται με την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων και θα ανοιγεί το δρόμο για την συγκέντρωση δυνάμεων στην προοπτική της κοινωνικής αλλαγής. Ειδικότερα θα διεκδικεί:

Την ανατροπή της πολιτικής του μνημονίων και την κατάργηση του- από κάθε άποψη- επαχθούς οικονομικού και πολιτικού πλαισίου της. Παύση πληρωμών του δημόσιου χρέους και μονομερής διαγραφή του.

Στο πλαίσιο αυτό και ως πρώτη προτεραιότητα προέχει:

- Η σωτηρία του λαού από τη φτώχεια και την ανεργία. Αύξηση των μισθών, των συντάξεων και γενικότερα των αποδοχών στα επίπεδα του 2009, καταρχήν. Μέτρα για τη μείωση της ανεργίας, για την προστασία των ανέργων. Σταθερή δουλειά για όλους, κατάργηση των ελαστικών μορφών απασχόλησης. Μείωση των ωρών εβδομαδιαίας εργασίας στις 35. Κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και όλων των χαρατσιών. Διεκδικούμε κοινωνικά δίκαιο φορολογικό σύστημα.
- Να διασωθεί και να βελτιωθεί η Δημόσια Κοινωνική Ασφάλιση η οποία πρέπει να είναι να είναι υποχρεωτική, καθολική, να ανήκει στην ευθύνη του κράτους και της εργοδοσίας που πρέπει να επιστρέψουν τα κλεμμένα αποκαθιστώντας την λεηλασία που έχουν διαπράξει στα ασφαλιστικά ταμεία για δεκαετίες.
- Να αποκατασταθούν οι συντάξεις, ο 13ος και 14ος μισθός, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας.

«Όταν αφήσεις το λαό να πεθάνει στους δρόμους, να κουρελιαστεί ψυχικά και σωματικά, και λες έπειτα πως θα κάνεις “στον κατάλληλο καιρό” εθνικοαπελευθερωτικόν αγώνα, είσαι ένας συνειδητός απατεώνας και συνεργάτης του εχθρού. Γιατί είναι το ίδιο σα να λες, πως θα βάλεις ένα κουφάρι να πολεμήσει», έγραφε ο Δ. Γληνός στο «Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ». Τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών το ίδιο ισχύει και σήμερα.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- την ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ως πρώτη προϋπόθεση- ώριμη πια στη συνείδηση των λαϊκών στρωμάτων- για να γίνει ο λαός αφέντης στον τόπο του. Διεκδικούμε την απαλλαγή από την εξάρτηση- που συνίσταται διπλή εκμετάλλευση του εργαζόμενου λαού και του πλούτου της χώρας από το ντόπιο και πολυεθνικό, ευρωπαϊκό και αμερικάνικο κεφάλαιο-, ως πρώτη προϋπόθεση για μια πολιτική εξόδου από την κρίση προς όφελος του εργαζόμενου λαού. Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα πληρώνουν την κρίση στο πολλαπλάσιο εξαιτίας της εξάρτησης, της ένταξης στην ΕΕ και στην Ευρωζώνη. Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση του συνόλου των υποχρεώσεων της χώρας απέναντι στην ΕΕ. Διεκδικούμε ρήξη και αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ. Αγωνιζόμαστε εναντίον του ιμπεριαλισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, εναντίον της εξάρτησης της χώρας μας. Διεκδικούμε αποχώρηση από το ΝΑΤΟ και κατάργηση όλων των συμβάσεων και συμφωνιών που δεσμεύουν τη χώρα.
- Διεκδικούμε, καταρχήν, την εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο λόγω του ρόλου τους στην οικονομική ζωή και επειδή ουσιαστικά ανήκουν στον ελληνικό λαό, αφού τις έχει πληρώσει. Εθνικοποίηση των μονοπωλιακών επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα παιδείας και υγείας.
- Διεκδικούμε τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Πλήρη κατοχύρωση της συνδικαλιστικής δράσης στις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς. Κατοχύρωση του δικαιώματος της απεργίας και γενικότερα των εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων. Αναπτύσσουμε και δράση εναντίον της Χρυσής Αυγής και των φασιστικών ιδεών. Επιτακτική σημασία αποκτά το αίτημα του εκδημοκρατισμού των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας και της εκκαθάρισης των φασιστικών θυλάκων στις τάξεις τους. Αναπτύσσουμε το μέτωπο εναντίον της αστικής ιδεολογικής κυριαρχίας των κάθε είδους μηχανισμών επιβολής τους.**Αθήνα 11 - 1 - 2015**

Το κατεστημένο στηρίζει ΣΥΡΙΖΑ;

Γράφει ο **Στωικός**

Ο κύβος ερρίφθη. Το κατεστημένο της χώρας προετοιμάζεται να υποδεχτεί τη νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Η Κυριακή 11/1 ήταν σημαδιακή. Τα δύο άρθρα παρέμβασης στην εφημερίδα «Το Βήμα», τα οποία υπογράφουν ο πρόεδρος του ΔΟΛ Στ. Ψυχάρης και ο διευθυντής της εφημερίδας Α. Καρακούσης - όπου φύρδη - μίγδην εμπλέκει την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος της χώρας με το σημερινό κόμμα του κ. Τσίπρα - επί της ουσίας προεξοφλούν νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές της 25ης Γενάρη και σηματοδοτούν την στροφή του κατεστημένου προς τη νέα κατάσταση πραγμάτων.

Η αλλαγή του κλίματος έγινε εμφανής και στα κανάλια, όπου στις χθεσινοβραδινές τους εκπομπές έκαναν παρέλαση οι οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ (Δραγασάκης, Μηλιός, Βαρουφάκης, Λαπαβίτσας). Και όμως δεν έχει περάσει πολύς καιρός, από τότε που οι εκπρόσωποι του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης κατηγορούσαν τους καναλάρχες για μονομερή και προκλητική προβολή της ΝΔ και επέσσειαν την απειλή ότι μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα βάλει τάξη στο τηλεοπτικό τοπίο, θα εφαρμόσει τους νόμους και θα προκηρύξει διαγωνισμό για τη χορήγηση αδειών λειτουργίας των τηλεοπτικών συχνοτήτων. Αν θα τηρήσει αυτά που λέει, ή απλώς εκτόξευε απειλές για να εξαναγκάσει τους καναλάρχες να μοιράζουν «ποιο δίκαια» τον τηλεοπτικό χρόνο, ανάμεσα στους δύο «μονομάχους» - όχι σε όλους - αυτό θα φανεί στη συνέχεια.

Προφανώς η δυναμική των δημοσκοπήσεων, εξώθησε τους εκπροσώπους της αστικής τάξης, να ποντάρουν τις τύχες της χώρας σε άλλο άλογο, μίας και αυτό που στήριζαν ως χθες -απόλυτα πειθήνιο, αφοσιωμένο και υπάκουο- δείχνει να λαχανιάζει στην ανηφόρα. Και δεν υπάρχει χρόνος για συναισθηματισμούς.

Το κατεστημένο, η οικονομική ολιγαρχία της χώρας, πολύ ήρεμα αποδέχτηκε τη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Χωρίς φωνασκίες, χωρίς τρανταχμούς, χωρίς πανικό και χωρίς άγχος ετοιμάζονται να υποδεχτούν τους νέους πεφωτισμένους.

Δεν θέλουμε να προεξοφλήσουμε τίποτα. Αλλά τα σημεία των καιρών μας κάνουν επιφυλακτικούς, έως πολύ επιφυλακτικούς για την επόμενη ημέρα των εκλογών.

Όσοι συμμετείχαμε στο αριστερό, κομμουνιστικό κίνημα, τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά, είναι αλήθεια ότι δεν έχουμε εμπειρίες από μεγάλες κοινωνικές αλλαγές. Τα σαράντα αυτά χρόνια, το θερμόμετρο της ταξικής πάλης στη χώρα μας, δεν ανέβασε υψηλές θερμοκρασίες, καθώς οι ταξικές και κοινωνικές συγκρούσεις, όλη αυτή την περίοδο κινήθηκαν εντός των τειχών του συστήματος.

Από τα διαβάσματα όμως που έχουμε κάνει, αλλά και την παρακολούθηση των μεγάλων κοινωνικών ανατροπών που πραγματοποιήθηκαν τον 20ο αιώνα, είδαμε ότι αυτές μακράν απέχουν από τις συμφωνίες κυρίων σε ένα υγιεινό πλαίσιο απόλυτης κοινοβουλευτικής τάξης και νομιμότητας.

Το Βιετνάμ για να αποτινάξει το αποικιακό καθεστώς των γαλλοαμερικάνων πολεμούσε με το όπλο στο χέρι 40 ολόκληρα χρόνια. Στα εθνοαπελευθερωτικά κινήματα της Ασίας και της Αφρικής στο δεύτερο μισό του 20ου αιώνα, υπήρξε μεγάλη κινητοποίηση των λαϊκών μαζών, σημειώθηκαν μεγάλες συγκρούσεις, ένοπλες τις περισσότερες φορές, οι αποικιοκρατικές δυνάμεις της εποχής -οι αγγλογάλλοι- για να καταστείλουν τις λαϊκές αντιδράσεις και το άσβεστο πάθος των καταπιεσμένων για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση, διέπραξαν πρωτοφανείς ωμότητες σε βάρος των επαναστατημένων λαών. Κάθε πόντος που κερδίζονταν υπέρ της προόδου, κυριολεκτικά πληρωνόταν με αίμα.

Γιατί αν θέλουμε να δούμε την αλήθεια κατάματα και να μη κοροϊδεύουμε τους άλλους και τους εαυτούς μας, έτσι γράφεται η πραγματική Ιστορία. Η ιστορική

κίνηση περνάει μέσα από συγκρούσεις, ρήξεις, ανατροπές, επαναστάσεις και αντεπαναστάσεις, από υπόκωφες και φανερές ταξικές συγκρούσεις. Γιατί η ταξική πάλη ήταν και παραμένει ο κινητήριο μοχλός της ιστορίας και της κοινωνίας.

Αλλά για να μη τρομάξουμε τους «νοικοκυραίους», ας χαμηλώσουμε τον πήχη, ας μειώσουμε τις προσδοκίες και ας συγκρίνουμε τη σημερινή εποχή με το 1981. Υπάρχει καμία σχέση με το σήμερα και το τότε; Όσοι έζησαν την εποχή αυτή, ασφαλώς θα θυμούνται το μεγάλο πάθος του ελληνικού λαού για ριζικές, προοδευτικές αλλαγές που αν είχαν δημιουργηθεί οι προϋποθέσεις πραγματοποίησής τους, θα άλλαζαν την μοίρα αυτής της χώρας. Τότε το σύνθημα της αλλαγής, είναι συνεπάρει την συντριπτική πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων και είχε πυρπολήσει τις ψυχές των ανθρώπων. Το γεγονός, ότι το ριζοσπαστικό αυτό κίνημα στη συνέχεια ενσωματώθηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και εκφυλίστηκε μέσα από μια διαδικασία μαζικής εξαγοράς συνειδήσεων, δεν αναιρεί την προηγούμενη κίνηση πραγμάτων. Ότι αυτό το κίνημα, συγκίνησε, συνεπήρε και κινητοποίησε πλατιές λαϊκές μάζες.

Ενώ σήμερα;

Σήμερα επικρατεί πολύ ησυχία. Σε τέτοιο βαθμό που θυμίζει συνθήκες νεκροταφείου. Ούτε μια λαϊκή κινητοποίηση, ούτε μια μεγάλη πολιτική συγκέντρωση που να παραπέμπει σε κάποιας μορφής λαϊκή εγρήγορση.

Μόνο τα δελτία των 8 και τα τηλεοπτικά πάνελ μας θυμίζουν ότι στις 25 έχουμε εκλογές. Στις οποίες κυριαρχεί το θέμα του ευρώ και της ευρωζώνης. «Θα μας βγάλετε από την ευρωζώνη και το ευρώ» απειλεί η ΝΔ το ΣΥΡΙΖΑ. «Εμείς θα βγάλουμε τη χώρα από την ευρωζώνη; - ανταπαντά ο ΣΥΡΙΖΑ, - ή εσείς που με τις ασυλόγιστες πολιτικές λιτότητας τις οποίες εφαρμόζετε αποδομείτε την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας; Εμείς - συνεχίζει ο ΣΥΡΙΖΑ - θα κινηθούμε εντός ευρωπαϊκού πλαισίου, εγγυόμαστε την παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη και το ευρώ».

Η μετεκλογική περίοδος σίγουρα θα έχει ενδιαφέρον.

ergatikosagwnas.gr